

רבי מאיר אפילו את השוחט עגל של זבחי שלמים, ששחטו לשום הפסח.

והחידוש הוא שאפילו בעגל, שהכל יודעים שאין הוא ראוי לקרבן פסח, מיקרי טועה בדבר מצוה.

אמר ליה רבי זירא לרב ביבי: והאמר רבי יוחנן: מודה היה רבי מאיר בבעלי מומין שאין הוא נחשב טועה בדבר מצוה, שהכל יודעים שאין בעלי מומין קרבים, ואין מחשבת הקרבנות טורדת אותן. והוא הדין בעגל, שהכל יודעים שאינו עומד להקרב לקרבן פסח.

אמר ליה: בבעלי מומין, שאינם ראויים כלל להקרבה, לא טריד בהו.

והאי, עגל של זבחי שלמים, טריד ביה, שמחשבת הקרבנות טורדת את לבו מאז שהופרש לקרבן ולכן הוא חשוב כטועה בדבר מצוה.

בעא מיניה רבא מרב נחמן:

השוחט חולין בשבת לשום פסח — מאי לי אמר רבי מאיר? מה אומר על כך רבי מאיר? האם גם אותו הוא פוטר מדין טועה בדבר מצוה?

אמר ליה רב נחמן: פוטר היה רבי מאיר אפילו שוחט בשבת חולין לשם פסח.

ותמה רבא: והאמר רבי יוחנן: מודה היה רבי מאיר בבעלי מומין, שאינם בני קרבן, שאין הוא נחשב טועה בהם בדבר מצוה, והוא הדין בחולין שאינם בני קרבן לפני שהוקדשו.

אם כן, הכא נמי, ברישא, כשמל את של שבת בערב שבת, הרי נתנה שבת לדחות אצל תינוקות דעלמא, ומכח זה יש לנו לפוטרו כדין טרוד במצוה.

אמר ליה רב כהנא: לגבי דהאי גברא, כלפי אדם זה, שלא היה טרוד בתינוקות דעלמא, מיהת, בכל אופן, הרי לא איתיהיב, לא ניתנה השבת להדחות. ולכן אי אפשר לפוטרו מדין טועה בדבר מצוה.

שנינו במשנה: ושאר כל הזבחים ששחטן לשום פסח, אם אינן ראויין להקרב כקרבן פסח, חייב.

ואם ראויין — רבי אליעזר מחייב הטאת, ורבי יהושע פוטר.

ומבארת הגמרא: מאן מיהו התנא דשני ליה, שמחלק בין ראויין לשאינן ראויין — רבי שמעון הוא.

דתנאי: אחד השוחט את הזבחים הראויין לקרבן פסח, ואחד השוחט את שאינן ראויין — פטור. "הואיל וטרוד במחשבת לבו מאז הופרשו, ויודע שעליו להקריבם, טועה ושוחטן לשם פסח" [רש"י].

וכן השוחט לשם אימורי ציבור — פטור, דברי רבי מאיר.

אמר רבי שמעון: לא נחלקו רבי אליעזר ורבי יהושע על שאינן ראויין שחייב, הואיל ובהם הוא אינו טועה.

על מה נחלקו, על הראויין לפסח. שרבי אליעזר מחייב הטאת, ורבי יהושע פוטר.

אמר רב ביבי אמר רבי אלעזר: פוטר היה